

Panium – číslo osm

Přehled třetí linie

Jeff Pippenger

2025-03-17

Seleukos III. Keraunos vládl krátce jako král v letech 226 až 223 př. Kr., než byl zavražděn nebo zemřel za záhadných okolností. Seleukos III. byl bezprostředním předchůdcem Antiocha III. Tito dva bratři představují „syny“ z desátého verše a v roce 1989 představují Reagana a Bushe.

Jeho synové se však vzbouří a shromáždí množství velikých vojsk; a jeden jistě přitáhne, zaplaví zemi a projde jí; potom se vrátí a znovu se rozhorlí až ke své pevnosti. Daniel 11,10.

Desátý verš je třetí linií a představuje „čas konce“ v roce 1989. Je spojen se čtyřicátým veršem jedenácté kapitoly a s Izajášem 8,8. Souvislost těchto tří veršů ukazuje, že jedenáctý verš představuje současnou ukrajinskou válku, přičemž Putin a Zelenskyj jsou protivníky znázorněnými v bitvě u Rafie, předložené v jedenáctém verši. Dvanáctý verš označuje následky ukrajinské války a Putinův osud. Verše třináct až patnáct představují bitvu u Pania.

Tématem desátého verše je „čas konce“ a v souladu se zásadami spojenými s odpečetěním pravdy v „čase konce“ tento verš, ačkoli je to pouze jediný verš, představuje množství prorockých linií. Desátý verš označuje počátek skrytých dějin čtyřicátého verše, který vyznačuje začátek hnutí třetího anděla a pečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Tento verš spojuje sedm časů z Leviticus 26, jak jsou určeny ve vidění, které začíná v Izajášovi 7. Tato souvislost označuje spojení božství s lidstvem, což je dovršení tajemství zbožnosti během troubení sedmé polnice, která je třetím běda islámu.

Tento verš označuje rok 1989 jako čas konce a ve spojení se sedmi časy z Leviticus dvacet šest zahrnuje základní pravdu Williama Millera i vzpouru roku 1863. Verš zahajuje skryté dějiny čtyřicátého verše. Je proto podstatným prvkem nárůstu poznání, který přichází v čase konce roku 1989, a začíná prorocké znázornění vnějších událostí, jež tvoří skryté dějiny čtyřicátého verše, a skrze své spojení se sedmi časy zároveň určuje i vnitřní události v dějinách mezi rokem 1989 a nedělním zákonem.

Číslo deset je symbolem zkoušky a souvislost těchto veršů s viděním v Izajáši sedm klade důraz na porozumění pravdě.

Neboť hlavou Arama je Damašek a hlavou Damašku je Rezín; a během pětadesáti let bude Efrajim rozdrcen, takže přestane být lidem. A hlavou Efrajima je Samaří a hlavou Samaří je syn Remaljášův. Nebudete-li věřit, jistě neobstojíte. Izajáš 7,8.9.

Nebudete upevněni, neuvěříte-li, že „hlava“ představuje hlavní město (Samaří a Damašek) a krále (Rezína a Pekach, syna Remaljášova). Nerozumíte-li těmto třem vzájemně zaměnitelným symbolům v kontextu Izajáše, kapitoly osmé, verše osmého, (což je totéž vidění jako v kapitole

sedmé), pak nebudete schopni v jedenáctém až patnáctém verši rozpoznat Putina a Rusko jako krále jihu.

Proto hle, aj, Pán na ně přivádí vody řeky, mocné a hojné, totiž asyrského krále a veškerou jeho slávu; a vystoupí nade všechna svá řečiště a rozlije se přes všechny své břehy. A pronikne Judou; rozvodní se a převalí se, dosáhne až k šíji; a rozpětí jeho křídel naplní šířku tvé země, ó Immanueli. Izajáš 8,7.8.

Tématem desátého verše je třístupňový proces zkoušky, který začíná v době konce a vede k uzavření doby milosti při nedělním zákoně.

I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do času konce. Mnozí budou očištěni, zběleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou jednat bezbožně; a nikdo z bezbožných neporozumí, ale moudří porozumějí. Daniel 12,9.10.

V „čase konce“ je kniha Daniel „odpečetěna“ a začíná třístupňový proces zkoušky, znázorněný slovy „pročištění, vybělení a vyzkoušení“. „Moudří“ rozumějí, „svévolní“ nerozumějí. Jejich nedostatek porozumění, právě tak jako jejich nedostatek oleje v podobenství o deseti pannách, způsobuje, že jsou zahubeni.

Můj lid hyne pro nedostatek poznání; protože jsi zavrhl poznání, zavrhnou i já tebe, abys mi již nebyl knězem. Poněvadž jsi zapomněl na zákon svého Boha, zapomenou i já na tvé děti. Ozeáš 4,6.

Slova „můj lid“ znamenají lid smlouvy, a tento lid smlouvy má být zavržen a zničen pro „nedostatek poznání“. Nedělní zákon ve Spojených státech je mezníkem, kde jsou věci zapomínány nebo připomínány. „Pamatuj na den sobotní“ je v tom okamžiku přítomnou pravdou. Tam je připomenuta nevěstka z Týru. Tam si Bůh v knize Zjevení připomíná hříchy Babylóna.

A slyšel jsem jiný hlas z nebe, jenž pravil: Vyjděte z ní, lide můj, abyste neměli účast na jejích hříších a abyste nepřijali z jejích ran. Neboť její hříchy dosáhly až k nebi a Bůh rozpomněl se na její nepravosti. Odplat'te jí, jak i ona odplatila vám, a dvojnásobně jí odplat'te podle jejích skutků; v kalichu, který naplnila, naplňte jí dvojnásob. Zjevení 18,4–6.

Právě tam jsou děti, neboli prorocká poslední generace laodicejského adventismu, odřaty. Právě tam ti, které Daniel nazývá „bezbožnými“, projevují, že „zapomněli“ na Boží zákon, a částí Božího zákona, na niž zapomněli, jsou Boží prorocká pravidla či zákony. Souvislost je zcela zřejmá: postrádají „poznání“, které se rozmnožuje, když je kniha Daniel odpečetěna. Daniel staví do protikladu „moudré“ a „bezbožné“ a Ježíš „moudré panny“ a „pošetilé panny“. Amos ztotožňuje tutéž třídu jako „krásné panny“, totiž ty, které nejsou schopny nalézt prorocké poselství představované východem, severem a moři.

Hle, přicházejí dny, praví Panovník Hospodin, kdy pošlu na zemi hlad, ne hlad po chlebu ani žízeň po vodě, nýbrž po slyšení slov Hospodinových. A budou bloudit od moře k moři a od severu až k východu; budou pobíhat sem a tam, aby hledali slovo Hospodinovo, ale nenajdou je. V onen den budou krásné panny i mladíci omdlávat žízní. Ti, kdo přísahají při hříchu Samaří a říkají: Živ jest tvůj bůh, ó Dane, a: Živa jest cesta Beer-šeby, i ti padnou a již nikdy

nepovstanou. Ámos 8,11–14.

Poselství, které nemohou nalézt, je znázorněno místem, kde je hledají, když „bloudí od moře k moři a od severu až k východu“. Ámos říká, že tyto „krásné panny“ jsou v „hladu“ po slyšení „slova Hospodinova“ a že „v onen den budou pobíhat sem i tam, aby hledaly slovo Hospodinovo, ale nenaleznou je“. Poselství, které bylo v době konce roku 1989 odpečetěno z knihy Daniel v naplnění čtyřicátého verše a také desátého verše jedenácté kapitoly, je shrnuto v posledních dvou verších jedenácté kapitoly.

Avšak zprávy od východu a od severu ho znepokojí; proto vytáhne s velikým rozhořčením, aby hubil a mnohé zcela vyhladil. A postaví stany svého paláce mezi moři na slavné svaté hoře; avšak dospěje ke svému konci a nikdo mu nepomůže. Daniel 11,44.45.

Pošetilé, sličné a zlé panny, které postrádají olej, poselství východu, severu a moří, jež odmítly poznání i Boží smlouvu a Zákon, jsou Bohem připomenuty při nedělním zákonu. Ve verších deset až patnáct jsou znázorněny tři bitvy. Tyto tři bitvy rozděluje do tří dějin, avšak jsou také jednou linií, jsou-li posuzovány společně, neboť verš deset otevírá „čas konce“ a tím zahajuje třístupňový proces zkoušky.

Desátý verš souvisí se sedmi časy z Leviticus 26, a tedy se základy adventismu a dílem Williama Millera. Druhým krokem ze tří kroků je vizuální zkouška, která začala, když se otevřelo světlo jedenáctého verše a ukrajinská válka. Druhá zkouška je vizuální a představuje zkoušku týkající se naší schopnosti rozpoznat současné události ve světle Božího prorockého Slova. Třetí zkouškou je bitva u Pania z patnáctého verše, kde bylo jméno Šimona Barjony změněno na Petr, a tím bylo označeno zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc těsně před uzavřením doby milosti při nedělním zákoně šestnáctého verše.

Když zvažujeme vystoupení Antiocha Magna v každé ze tří bitev znázorněných ve verších deset, jedenáct a patnáct, vidíme také v dějinách veršů devět až šestnáct vzestup a pád falešného proroka biblického proroctví.

Verše jedna až čtyři označují vzestup a pád moci draka. Verše devět a deset označují roky 1798 a 1989, a tím verše devět až šestnáct označují vzestup a pád falešného proroka. Verše čtyřicet až čtyřicet pět představují vzestup a pád šelmy. Verše devět a deset se rovněž shodují se dvěma „časy konce“ ve verši čtyřicet, v letech 1798 a 1989.

Sestra Whiteová nám jasně sděluje, že nepochopení „času konce“ působí zmatek v tom, na co se mají proroctví vztahovat.

„Mnozí dnes, v roce 1897, činí totéž, protože neprošli zkušeností se zkušebním poselstvím obsaženým v poselstvích prvního, druhého a třetího anděla. Jsou takoví, kteří zkoumají Písma, aby našli důkaz, že tato poselství jsou dosud budoucností. Shromažďují doklady o pravdivosti těchto poselství, avšak nedávají jim jejich náležité místo v prorockých dějinách. Proto jsou takoví v nebezpečí, že svedou lid, pokud jde o určení místa těchto poselství. Nevidí ani nechápu čas konce ani to, kam tato poselství umístit. Den Boží přichází tichým krokem, avšak domněle moudří a velicí mužové žvaní o „vyšším vzdělání“, o němž se domnívají, že

pochází od konečných lidí. Neznají znamení Kristova příchodu ani konce světa.“ Sermons and Talks, svazek 1, 290.

Tématem desátého verše je „čas konce“ a v jedenácté kapitole je určeno několik „časů konce“. Jestliže v jedenácté kapitole „nevidíte a nechápete“ „časy konce“, nebudete vědět, kdy „zařadit poselství“. Říká: „jsou ti, kdo zkoumají Písma“, a jako u všech proroků se její slova vztahují k posledním dnům, takže v posledních dnech jsou ti, které označuje, třídou těch, kdo nerozumějí času konce; a proto jsou také Amosovými „krásnými pannami“, které padnou a již nikdy znovu nepovstanou.

V jedenácté kapitole, v prvním verši, stojí Dareios a Kýros spolu, aby označili dobu konce v roce 1989. Když Ptolemaios odešel do Babylóna a odvedl severního krále do zajetí v Egyptě roku 246 př. Kr., čímž zároveň předobrazoval rok 1798, jak je znázorněno ve verších sedm až devět, byla to „doba konce“. Desátý verš je „dobou konce“ v roce 1989.

Rok 1798 je koncem dvou tisíc pěti set dvaceti let rozptýlení proti severnímu království Izraele, které započalo roku 723 př. Kr. O tisíc dvě stě šedesát let později, roku 538, papežství vládlo po tisíc dvě stě šedesát let až do roku 1798. Rok 1798 je „časem konce“, neboť je koncem sedmi časů, a také tisíce dvou set šedesáti let, stejně jako tisíce dvou set devadesáti let z dvanácté kapitoly Daniela. Rok 1798 je „časem konce“, a proto je „časem konce“ také rok 538. Rok 538 je koncem tisíce dvou set šedesáti let, po které pohanství pošlapávalo Boží svatyni a Jeho zástup, což předcházelo tomu, že papežství konalo totéž dílo po stejnou dobu.

Rok 538 představuje zmocnění papežství, a tím také představuje opětovné zmocnění papežství při nedělním zákoně. Nedělní zákon označuje „čas konce“. Proto verš šestnáctý, stejně jako verš první, verše sedm až devět a verš desátý, všechny vymezují „čas konce“. Tuto pravdu mají chápat ti, kdo vědí, kam tato poselství časově umístit. Pompeius naplnil verš šestnáctý, když dobyl Jeruzalém. Po něm následovali Julius Caesar, Augustus Caesar a Tiberius Caesar. Kristovo narození bylo „časem konce“ a nastalo za vlády Augusta Caesara.

Potom povstane na jeho místě ten, který uvede výběrčího daní do slávy království; avšak během několika dní bude zničen, avšak ne v hněvu ani v boji. Daniel 11,20.

Dvacátý verš rozšiřuje seznam „času konce“ v jedenácté kapitole, stejně jako i císař Tiberius, který vládl během Kristova ukřižování.

A na jeho místě povstane opovrženímhodný člověk, jemuž neprokážou královskou čest; avšak přijde pokojně a získá království úlisnostmi. A ramena záplavy budou před ním zaplavena a zlomena; ano, i kníže smlouvy. Daniel 11,21.22.

Kříž stojí v samém středu prorockého týdne, který Kristus přišel potvrdit s mnohými.

A uzavře pevnou smlouvu s mnohými na jeden týden; a uprostřed toho týdne způsobí, že ustane oběť i přídavná oběť, a pro rozšíření ohavností učiní ji zpustošenou, až do dovršení, a to, co jest určeno, bude vylito na zpustošené. Daniel 9:27.

Uprostřed toho týdne máme počátek i konec, neboť prvních tisíc dvě stě šedesát dnů skončilo právě tam, kde začalo následujících tisíc dvě stě šedesát dnů. Tento týden se shoduje se sedmi časy rozptýlení proti severnímu království, které představovalo jak pohanství, tak papežství, pošlapávající svatyni i zástup.

Potom jsem slyšel jednoho svatého mluvit, a jiný svatý řekl tomu určitému svatému, který mluvil: Jak dlouho potrvá vidění o ustavičné oběti a o pustošícím přestoupení, jež vydává jak svatyni, tak zástup k pošlapání? Daniel 8,13.

Rok 538 je „časem konce“ a je v souladu s křížem, který je rovněž koncem prorockého období. Rok 538 a kříž poskytují dvě svědectví o tom, že jak počátek, tak i konec prorockví je prorocky označen jako „čas konce“.

Verše dvacet jedna a dvacet dva, verš dvacet, verš šestnáct, verš deset, verše sedm až devět a verš jedna — všechny označují „čas konce“. Verš dvacet tři určuje spolek, který makabejští Židé uzavřeli s pohanským Římem v letech 161 až 158 př. Kr. Dějiny hasmonejské dynastie od jejich počátečního boje až po jejich skončení ve zničení Jeruzaléma roku 70 po Kr. představují odpadlý protestantismus ve Spojených státech, počínaje rokem 1844, koncem časového prorockví, a tedy „časem konce“, a konče nedělním zákonem, jak je znázorněn rokem 70 po Kr.

Verš dvacet tři označuje „čas konce“ v roce 167 př. Kr. v bitvě u Modeinu a také v roce 70 po Kr., přičemž obojí předobrazuje rok 1844 a nedělní zákon. Verš dvacet tři, verše dvacet jedna a dvacet dva, verš dvacet, verš šestnáct, verš deset, verše sedm až devět a verš jedna — všechny označují „čas konce“.

Dvacátý čtvrtý verš určuje třistašedesátiletou nadvládu pohanského Říma, a tím označuje jak počátek v roce 31 př. Kr., tak konec v roce 330 jako „čas konců“. Dvacátý sedmý a dvacátý devátý verš určují jak počátek, tak konec onoho období, takže dvacátý čtvrtý verš, dvacátý sedmý verš, dvacátý devátý verš, dvacátý třetí verš, dvacátý první a dvacátý druhý verš, dvacátý verš, šestnáctý verš, desátý verš, sedmý až devátý verš a první verš všechny označují „čas konce“.

Třicátý první verš označuje rok 538, kdy byla postavena pustošící ohavnost, a třicátý šestý a čtyřicátý verš označují rok 1798 jako „čas konce“. Rok 538 v třicátém prvním verši a rok 1798 v třicátém šestém a čtyřicátém verši, dvacátý sedmý a dvacátý devátý verš, dvacátý čtvrtý verš, dvacátý třetí verš, dvacátý první a dvacátý druhý verš, dvacátý verš, šestnáctý verš, desátý verš, sedmý až devátý verš i první verš, to vše označuje „čas konce“.

„Čas konce“ je vyznačen třináctkrát před veršem čtyřicátým prvním, který je nedělním zákonem a dalším „časem konce“, stejně jako verš čtyřicátý pátý, kdy papež dospěje ke svému konci a nebude nikoho, kdo by mu pomohl. Patnáctkrát je „čas konce“ umístěn v jedenácté kapitole. Tématem desátého verše je „čas konce“. Představuje pravdy, které jsou odpečetěny v době pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Budeme pokračovat v příštím článku.